గోరంతదీపం

- అంజన కొడాలి

(గత సంచిక తరువాయి)

"ఎవరు పంపారు ఇది" ఎక్సైయిటెడ్‌గా అడిగిందిక అంజలి.

"అమెరికాలో ఉంటున్న మన ఊరివాళ్ళు. ఆ పంపినాయన ఎప్పుడో పాతికేళ్ళ క్రితం అమెరికా వెళ్ళిపోయాడు. డాక్టరు. ఆయన పేరెంట్స్ కూడా చనిపోయారు. ఎప్పుడూ పెద్దరారు మన ఊరు. ఆయన వచ్చేలోపల ఆ డబ్బులను ఎలా ఉపయోగించాలో ఆలోచించాలి పక్కాగా ప్లాను వేయాలి" అన్నాడు రవి.

"కంగ్రాట్స్ ఎంత హాపీగా ఉందో. ఇలా అందరూ రెస్పాండ్ అవుతుంటే" అంది అంజలి.

నీ మొహం మీద ఈ సంతోషం చూడాలనే నేను ఈ విషయం ఫోన్ చేసి చెప్పలేదు, అని మనస్సులో అనుకున్నాడు రవి.

"ముందల మంచినీళ్ళ ట్యాంక్ కట్టించాలి. ప్లాన్ రెడీగా ఉంది. నేను ఈ వారం రోజుల్లో మొదటి బాచ్ ఇళ్ళు కట్టించటానికి లిస్ట్ తయారు చేశాను. ఇంకా ఎవ్వరికీ చెప్పలేదు. వాళ్ళతో బ్యాంకులో ఎకౌంటు తెరిపించి, అప్లికేషన్ పూర్తిచేయించి, పంపించాను. వీళ్ళందరూ అప్లికేషన్ మీద వేలుముద్ర కాకుండా సంతకం పెడుతుంటే ఎంత ఆనందం వేసిందో అంజలి రెండేళ్ళ కష్టం."

ఊరు దగ్గరకు వచ్చింది

"అప్పుడే వచ్చేసింది ఊరు. ఏంటో ఇంకా చెప్పాల్సినవి చాలా ఉన్నాయి" అనుకున్నాడు రవి.

"ఇంకో తమాషా చెప్పనా. మన ఎం.ఎల్.ఏగారు ఫోన్ చేసి వచ్చే మండల ఎన్నికల్లో నన్ను పోటీ చేయమన్నారు. నేను గ్యారంటీగా గెలుస్తానన్నారు నాకు ఇంట్రెస్ట్ లేదనన్నాను."

"అరే ఎందుకు? ఒక్క ఊరికే ఎందుకు పరిమితం అవ్వాలి మీరు?"

"అదికాదులే అధికార పార్టీవాళ్ళు, వల్ల గొడవలస్తున్నాయి. ఆయనకు తెలిసినవాళ్ళను కీలక స్థానాల్లో ఉంచాలని ముందు మన ఊరు మన పరిధిలోని ఊళ్ళు బాగుపడితే తర్వాత చూద్దాం. అంతేకానీ ఇక్కడ సమస్యలు తీరకుండా రాజకీయంగా ఎదగాలని ఏమీలేదు నాకు. అందులో ఈ రాజకీయాలు నాకు సరిపడవు. ఇలాగే హాయిగా ఉన్నాను" అన్నాడు రవి.

అంజలి ఇంటి దగ్గర ఆపాడు కారు.

"రండి కాఫీ తాగి వెళుదురుగాని" అంది అంజలి రవి చేతుల్లోంచి తన సూట్‌కేసు తీసుకుంటూ.

"కాఫీ వద్దు. పద లోపలికి వచ్చి, మీ నాన్నగారిని కలుస్తాను. వాళ్ళ అమ్మాయిని క్షేమంగా తెచ్చానని చెప్పాలి కదా" అన్నాడు నవ్వుతూ.

"క్షేమంగా తెచ్చినందుకు చిన్న ఫీజ్. ఈ కాఫీ నేనే ఇస్తాను" అంటూ లోపలికి వెళ్ళారు.

లోపల సీతారామయ్యగారు పేపరు చదువుతున్నారు.

"అమ్మ పడుకుందా నాన్న?" అంటూ లోపలకు వచ్చింది అంజలి.

"మీరింత తొందరగా వస్తారనుకోలేదమ్మా సాయంత్రం అవుతుందేమో అనుకున్నా"

"కాఫీ పెడతానుండండి" అంటూ లోపలకు వెళ్ళింది అంజలి.

అంజలి కాఫీ తెచ్చేలోపల తనకు అమెరికా నుండి వచ్చిన ఈమెయిల్ సంగతి చెప్పాడు రవి.

"ఈసారి మండల ఎలక్షన్లలో మన పార్టీ మెంబర్లకి మెజారిటీ వస్తే నిన్ను ఛైర్మనుగా ఎన్నుకుంటారు అంటున్నారు ఊళ్ళో. నిజమేనా?" అన్నారు సీతారామయ్య.

"అదేం లేదండి."

"ఎం.ఎల్.ఏగారు నిన్ను సపోర్ట్ చేస్తారు. నువ్వు గెలవటం ఖాయం అంటున్నారు."

"ఇవన్నీ బట్టి మాటలు ఇంకా ఎలక్షన్‌లకి చాలా టైం ఉంది ఊరికే పుకార్లు ఇవన్నీ" అన్నాడు రవి.

పదిరోజుల్లో వెళుతుంది కాబట్టి ఇంక మీటింగులకు రావటానికి కుదరదని పద్మ వదిన వాళ్ళతో మాట్లాడి ఇంటికి వచ్చింది అంజలి. చీకట్లు ముసురుకుంటున్నాయి. స్నానం చేసి తన డైరీ తీసుకుని మేడమీదకు వెళ్ళింది.

కళ్ళు మూసుకుని ఆలోచిస్తోంది అంజలి. ఇంకో పదిరోజుల్లో వెళ్ళిపోతుంది తను. రవికి తన మనస్సులోని మాట చెప్పలేక పోయింది. రవి కూడా ఏదో చెప్పాలంటాడు కానీ చెప్పడు. తనను నిజంగా ఇష్టపడుతున్నాడా లేదా? తనని చూస్తే నేనంటే ఇష్టమనే అనిపిస్తుంది. మరి ఎందుకు సంశయిస్తున్నాడు. చాలా అశాంతిగా, బాధగా ఉంది. పాత కృష్ణశాస్త్రి కవిత గుర్తొచ్చి

అలికిడైతే చాలు ఆశతో నా కనులు

వెదికాను నలుదిశల అతడేమో అనుకుని.

ఫోన్ మోగింది. రవి దగ్గర్నుండి. తను ఎప్పుడు రవి గురించి ఇలా ఒంటరిగా ఆలోచిస్తున్నా. తన దగ్గర్నుండి ఫోన్ వస్తుంది. ఏదో నా మనస్సు చదివినట్లుగా.

"ఏం చేస్తున్నావు?" ఫోన్ ఎత్తంగానే అడిగాడు రవి.

"ఏం లేదు. డాబామీద కూర్చున్నా" అంది అంజలి.

"రేపు అందరం తోటలో పిక్‌నిక్‌లాగా వెళదామని ఐడియా వేశాను. పాపం అక్కవాళ్ళను ఈసారి ఎక్కడికీ తీసుకెళ్ళలేదు. నువ్వూ వస్తానంటే ప్లాన్ చేద్దాం" అన్నాడు.

"నేనెందుకూ మీరందరూ వెళ్ళండి" ముభావంగా అంది అంజలి.

"అందేంటి అలా మాట్లాడుతున్నావు? అందరం కలిసి వెళితే సరదాగా ఉంటుంది కదా అని, సతీష్, రాజా వాళ్ళను కూడా రమ్మంటాను"

"ఏమో నాకు మూడ్ లేదు, పని ఉంది. నేను రాను మీరందరూ వెళ్ళండి. తర్వాత మాట్లాడతాను" అని పెట్టేసింది ఫోన్. ఎందుకో లోపల్నుండి దుఃఖం తన్నుకు వస్తుంది. ఇంతగా తను రవిని ప్రేమిస్తోంది కానీ తను మాత్రం నాతో మాట్లాడితే ఎంతసేపు ఊరి విషయాలు లేకపోతే అందరితో కలిసి చేసేవి అంతే.

క్రిందనిండి అన్నపూర్ణ పిలిచింది. "అంజలి చీకటి పడుతుంది క్రిందకు రా. ఏం చేస్తున్నావు పైన?"

"కాసేపాగి వస్తాను" మోకాళ్ళ మీద తలపెట్టుకుని కూర్చుంది. ఈ కన్నీరు ఆగదా? ఏ కొన్ని అశ్రువులో మన మధ్య వారధి ఎందుకు కాకూడదు. కన్నీటితో గుండె తేలికవుతుందంటారు. మరి నా గుండె ఎందుకంత బరువెక్కుతుంది?

కళ్ళలో కనిపించే ప్రియుడు

కన్నీటిలో ప్రతిఫలంగా

తుడవకే కన్నీరు తుడవకే చెలీ.

ఎంతసేపు అలా కూర్చుండిపోయిందో అంజలికే తెలియదు.

"అంజలి" పక్కనే రవి గొంతు విని ఉలిక్కిపడి తలెత్తింది. రవిని అక్కడ చూసి, నిజమా కలా అన్న ఆశ్చర్యంలో కళ్ళు తుడుచుకోవాలని కూడా మర్చిపోయింది.

"ఏమైంది నీకు?" పక్కనే కూర్చుంటూ అడిగాడు.

"ఏమీలేదు. మీరేంటి ఇక్కడ?" తలపక్కకి తిప్పుకుని కళ్ళు తుడుచుకుంది.

చేత్తో అంజలి గడ్డం పట్టుకుని తనవైపుకు తిప్పుకున్నాడు.

"ఏమైంది? ఎందుకలా ఉన్నావు?" నెమ్మదిగా అడిగాడు రవి.

రవి తనతో అలా మాట్లాడుతుంటే తనను పట్టుకుని గట్టిగా ఏడవాలని ఉంది. ఎందుకు కూడా అర్థం కావటంలేదు.

"నావైపు చూడు. ఇందాక ఫోన్‌లో మాట్లాడుతుంటే ఎందుకో అనిపించింది నువ్వు దేనికో అప్‌సెట్ అయ్యావని నేనడిగినా నువ్వు ఫోన్‌లో చెప్పవని వచ్చేశాను" తన మొహం వైపు పరీక్షగా చూసి "ఏడుస్తున్నావా ఏమైంది?"

" నాకేం కాలేదు. బాగనే ఉన్నాను. అనవసరంగా నా కోసం ఎందుకొచ్చారు?" అంది అంజలి చెయ్యి తన చేతిలోకి తీసుకుని.

"ఎందుకొచ్చానంటే ఏం చెప్పేది. నువ్వు దిగులుగా ఉంటే నాకు బాగోదు కనుక."

కళ్ళెత్తి రవి వంక చూసింది అంజలి నెమ్మదిగా చూపు తిప్పుకుని "ఏమైందో చెప్పు ప్లీజ్?" అని అడిగాడు.

ఏం మాట్లాడలేదు అంజలి "ఇంకో పదిరోజుల్లో వెళ్ళిపోతున్నావని దిగులుగా ఉందా?" అడిగాడు రవి.

"ఏమీలేదు. నేను బాగానే ఉన్నాను. పదండి కిందకు వెళదాం" అని లేచింది అంజలి.

"రేపు తోటలో పిక్నిక్‌కి వస్తావా మరి?" అడిగాడు రవి.

"అందుకు వచ్చారన్నమాట నన్ను ఒప్పించటానికా?"

"అవును. నువ్వు ఉంటే బాగుంటుంది నాకు. అందరికి కూడా" అన్నాడు రవి.

"అమ్మను అడుగుతాను."

"ఇందాకే ఇద్దర్నీ అడిగేశాను. వాళ్ళు ఒప్పుకున్నారు. నువ్వు కూడా ఒప్పుకుంటున్నావు అంతే" చిరునవ్వుతో అన్నాడు రవి.

"ఒప్పుకోకపోతే?"

"ఒప్పిస్తాను. ఒప్పించేదాకా ఇక్కడే ఉంటాను. మరి నేను రైతు సంఘం మీటింగుకి ఇప్పటికే లేట్ అయ్యారు. నీ ఇష్టం"

"మీటింగు ఉంటే ఇక్కడికెందుకొచ్చారు?"

"మీటింగుకని బయలుదేరుతూ నీకు ఫోన్ చేశాను. నువ్వు అప్‌సెట్‌గా అనిపించావు. ఇక వచ్చేశాను" అన్నాడు రవి.

"నీ కారణమేంటో నాకు తెలియదు. చెప్పాలనిపిస్తే మాత్రం ఫోన్ చెయ్యి సరేనా!?"

మెట్లు దిగాక మళ్ళీ అడిగాడు రవి "ఏమైంది? ఎందుకంత బాధపడుతున్నావు?"

రవి మొహం మీద కన్సర్న్ అర్థం అవుతుంది. తన బాధకు ఎవరు కారణమో ఎలా చెప్పగలదు?

"ఏం లేదు పదండి" లోపలికి వచ్చేసరికి అన్నపూర్ణ సావిత్రితో రేపు తీసుకురావల్సిన వంటలు గురించి మాట్లాడుతోంది.

"సరే వస్తాను. రేపు పదిన్నరకల్లా వచ్చెయ్యండి" అని రవి వెళ్ళాడు.

"ఏం చేస్తున్నావు అమ్మలూ పడుకున్నావా?" గదిలోపలకు వచ్చింది అన్నపూర్ణ.

"లేదమ్మా పుస్తకం చదువుతున్నా. రా"

"ఒక విషయం నిన్ను అడగాలని నిజం చెపుతావా? నా దగ్గర దాయకుండా" అంది అన్నపూర్ణ.

"ఏంటది? అలా అడుగుతున్నావు?"

"నువ్వూ రవి ఒకరినొకరు ఇష్టపడుతున్నారా?"

తడబడింది అంజలి ఏం సమాధానం చెప్పాలో తెలియక "అదేం లేదమ్మా" అంది నెమ్మదిగా.

"పిల్ల కళ్ళు మూసుకుని పాలు తాగుతూ, ఎవ్వరూ చూడలేదని అనుకుందంట. ద్వేషాన్ని, ప్రేమను ఎక్కువసేపు దాచలేం. రవి చాలా మంచివాడు. తనను నువ్వు ఇష్టపడటంలో తప్పులేదు. మరి నా దగ్గర దాపరికం దేనికి?" అంది అన్నపూర్ణ.

"మేమిద్దరం ఈ విషయం గురించి, ఏమీ మాట్లాడుకోలేదు. రవి నా గురించి ఏమనుకుంటున్నారో, నాకు నిజంగా తెలియదు"

"పోనీ నాన్నను మాట్లడమననా?"

"వద్దు. తనంతట తను చెప్పేదాకా ఎవ్వరూ కలగచేసుకోవద్దు"

"నేనంతా గమనిస్తూనే ఉన్నా అంజలి. పెద్దగా చదువుకోకపోవచ్చుకానీ జీవితంలో చాలా చూశాను. కానీ నలుగురిలో తేలిక అవ్వొద్దు నువ్వు. నేను గమనించినట్లే. వేరే వాళ్ళు కూడా గమనిస్తారని గుర్తుపెట్టుకో. నిద్రపోతూ ఆలోచించు. ప్రొద్దున్నే లేవాలి. వంటకాలు చేయాలిగా" అంది అన్నపూర్ణ.

చంద్రశేఖరరావు మామిడి తోటలో రెండు, మూడు రకాల మామిడి చెట్లు, కొన్ని జామచెట్లు ఉంటాయి. వాణిజ్య పంటలాగా కాకుండా ఆయన సరదాగా పెంచుతారు.

చేసిన వంటలు ముందరే సీతారామయ్యగారు స్కూటర్ మీద తీసుకెళ్ళారు. అంజలి, సావిత్రి నెమ్మదిగా నడుచుకుంటూ కబుర్లు చెప్పుకుంటూ వచ్చారు.

తోట మొదట్లో వాళ్ళ జీతగాడు కనిపించి అందరూ లోపలవైపు ఉన్నారమ్మా అటు వెళ్ళండి అన్నాడు.

గుబురుగా పెరిగిన చెట్ల మధ్య నీడగా బాగానే ఉంది. కొంచెం ముందుకు వెళ్ళేసరికి, ఓ చిన్న ఇల్లు కనపడింది. అందరూ అక్కడే ఉన్నారు.

"ఇక్కడెవరుంటారు. తోట కాపలా వాళ్ళా?" అడిగింది అంజలి.

"ఇది మా ఋష్యశృంగుడు గారి పర్ణశాల" నవ్వింది నీరజ.

"అర్ధంకాలేదా? మా రవి చాలా ఇష్టపడి ఇక్కడ కట్టించుకున్నాడు. ఎవ్వరినీ రానివ్వడు. వాడికి మూడ్ బాగోలేకపోయినా, ఏదన్నా సమస్యతో సతమతమౌతున్నా ఎవ్వరికీ చెప్పకుండా ఇక్కడికి వస్తాడు. ఊళ్ళో ఎవ్వరికీ ఈ సంగతి తెలియదు మాకు తప్ప."

"ఎప్పుడన్నా మేము ఎమ్మెల్యేగారు వచ్చినప్పుడు పార్టీ పెట్టుకుంటాం తాళం ఇవ్వరా అంటే అస్సలు ఒప్పుకోలేదు. దానిని చెత్త మీటింగులతో ఖరాబు చేస్తావా అని. కట్టించినప్పుడు చూపాడు అంతే. మళ్ళీ చూడలేదు మేము "అన్నారు చంద్రశేఖరరావు గారు.

ఎంత ముచ్చటగా ఉందో కొంచెం పెంకుటిల్లు, రెల్లు గడ్డితో చుట్టూ మల్లెలు, గులాబీలు, ఓ పక్క నైట్‌క్వీన్ చెట్టు. ఇంటి చుట్టూ తిరిగి చూసింది అంజలి. ఇంటి ముందంతా చక్కగా అలికి ముగ్గులేసి ఉంది.

"అవతల ప్రక్కన తోట చూసుకునే రంగన్న తన భార్యా ఉంటారు." అంది సావిత్రి.

జంపుఖానాలు పరిచి ఓ పక్క తెచ్చినవి సర్దారు. సతీష్, తన భార్య రాణి, కొడుకు ప్రదీప్, రాజా కూడా వచ్చారు. "రవి ఏడి?" అడిగాడు రాజా.

"ప్రొద్దున్నే ఏదో ఫోన్ వస్తే వెళ్ళాడు. కాసేపట్లో వస్తానన్నాడు" అంది సావిత్రి.

పిల్లలు పరుగులు తీస్తూ ఆడుతున్నారు. ప్రదీప్‌కు ఓ ఎనిమిదేళ్ళు ఉంటాయి. దాంతో పిల్లలందరూ బాగా కలిసిపోయారు.

అంతలో సతీష్‌కి ఫోన్ వచ్చింది. "ఏమైంది రవి?" అంటున్నాడు. అంజలి అతని వైపు చూసింది. "ఆ.. అలాగా నేనూ రానా? పర్లేదు వస్తాను. సరే అయితే త్వరగా వచ్చెయ్యి" అని పెట్టేశాడు.

"ఏమైంది మళ్ళీ?" అడిగారు చంద్రశేఖర్రావు.

"సాంబయ్యగారు పొలానికి ఎరువు బస్తాలు కొంటే మొత్తం కల్తీ అంట. దాన్నిండా ఎర్రమట్టి, రాళ్ళు ఉన్నాయంట, దాంతో రవిని తీసుకుని ఎరువుల కొట్టుకు వెళ్ళారు. అక్కడ పెద్ద గొడవైందంట. వీళ్ళ గొడవ తెలిసి ఇంకొంత మది రైతులు కూడా వచ్చారంట రవి. పోలీసు కంప్లైంటు ఇచ్చి వస్తానన్నాడు"

"ఒక్కరోజు కాస్త సరదాగా గడుపుదామంటే ఏదో ఒక గోల" విసుగ్గా అంది నీరజ.

"పాపం మీరు ఎప్పుడో రెండు మూడు ఏళ్ళకోసారి వస్తారు. మీకు డిసప్పాయింటెడ్‌గా ఉంటుందేమో కానీ పాపం రైతులు అప్పులు చేసి ఎరువులు కొని బోలెడు పెట్టుబడి పెడతారు వ్యవసాయం మీద. ఇలా మోసం చేసేవాళ్ళని ఎదిరించకపోతే మోసాన్ని ఆపేదెవరూ?" అంది అంజలి.

"ఏ. నీకిలా ప్లాన్ చేసిన తర్వాత. ఎవరైనా రాకపోతే బాధగా ఉండదా?" రెట్టించింది నీరజ.

"లేదు ప్రొఫెషన్ కూడా అలాంటిదే కదా. అర్ధరాత్రిపూట ఎవరికన్నా బాగోలేదని కాల్ రావచ్చు. పార్టీమధ్యలో హాస్పిటల్‌కి వెళ్ళే డాక్టర్లు ఎంతోమంది ఉన్నారు. తప్పదు" అంది అంజలి.

రవికి సరైన జోడి. మనస్సులో అనుకుంది నీరజ.

"రండి అటు కాలవ దగ్గరకు వెళదాం" అని రాజా అందరినీ అటు తీసుకెళ్ళాడు. పెద్దవాళ్ళు మాత్రం అక్కడే కూర్చున్నారు.

"రాజా ఏంటి పెళ్ళి ఎప్పుడు చేసుకుంటావు?" అడిగింది నీరజ.

"చూస్తున్నారు అక్కా సంబంధాలు" కొంచెం సిగ్గుగా అన్నాడు రాజా.

"తొందరగా చేసుకో. రవిలాగా ఉండొద్దు."

"మధ్యవర్తి ఎవరో మీ మావయ్య కూతురుని రాజాకు ఇమ్మని అడిగారంట. మీ మామయ్య అంతెత్తున లేచాడంట. మాకు మేనరికం ఉంది" అని అన్నాడు నవ్వుతూ సతీష్.

"ఏంటి రవికి మేనరికం ఉందా? మరి ఆలస్యం దేనికి?" కుతూహలంగా అంది రాణి.

కంగారుగా అంజలి వంక చూసింది నీరజ. అంజలి అస్సలు వినిపించుకుందోలేదో, పిల్లలు అడిగేవాటికి ఏవో సమాధానాలు చెపుతూ వెళుతుంది.

"అదేం లేదు. మాకెవ్వరికీ ఇష్టంలేదు మా మామయ్యే ఏదో అందరి దగ్గరా అట్లా అంటేనన్నా మా అమ్మ ఒప్పుకుంటుందేమోనని ఇలా చేస్తున్నాడు" అంది నీరజ.

ఒంటి గంటయ్యింది. "ఆకలి.. ఆకలి" అని పిల్లలు గోల మొదలుపెట్టడంతో అందరూ వెనక్కి తిరిగి తోటకొచ్చారు. రవి ఇంకా రాలేదు.

అందరం తినేస్తే రవి వచ్చేసరికి అడుగూ బొడుగువి తింటారా?" మనస్సు చివుక్కుమనిపించింది అంజలికి.

అంజలి అందరికీ వడ్డించింది.

"నువ్వు పెట్టుకో అంజలి" అంది సావిత్రి.

"తింటాను. పిల్లలందరివి అయిపోయాక. మీరు తినండి" అంది.

బైకు శబ్దం వినిపించింది. దూరంగా రవి వస్తూ కనిపించాడు.

"ఏంట్రా ఏమైంది? అడిగారు చంద్రశేఖర్రావు.

చేతులూ, మొఖం కడుక్కుని వచ్చి కూర్చున్నాడు రవి.

"ఏముంది? ఇలాంటి కల్తీ ఎరువులు పోయిన వారం కూడా అమ్మాడంట. ఇద్దరు ముగ్గురు రైతులొచ్చి కంప్లైంటు కూడా ఇచ్చారంట ఆ బాచ్ మొత్తం అమ్మటం ఆపేస్తే ఏ గోలా ఉండేదికాదు. కానీ అలా చెయ్యకుండా ఇంకా మిగతా వాళ్ళక్కూడా అమ్మి, నాకేం తెలుసు, నేను తయారు చేశానా అని దబాయించాడు. ఒక్కోటి బైటకొచ్చేసరికి, పోలీసు కంప్లైంటు ఇచ్చి, కొట్టు సీలు వేయించి ఆ ఎరువు ఎవరి దగ్గర్నుండి వచ్చిందో వాళ్ళమీద అందరి మీద కేసు వేశాం"

రవి మాట్లాడుతుంటే, అంజలి అతని ఎదురుగా విస్తరాకు వేసి అన్నీ వడ్డించటం మొదలుపెట్టింది. నీరజకు చాలా సంతోషం వేసింది, తను అక్క అయ్యుండి కూడా రవి చెప్పే విషయాలు వింటూ ఉండిపోయింది భోజనం వడ్డించకుండా కానీ అంజలి ఎంత బాగా కనిపెట్టుకుంది. ఎలాగైనా వీళ్ళ పెళ్ళి జరిపించాలి.

"ఈ మధ్య టి.వివాళ్ళు కూడా ఏమన్నా జరిగితే హడావుడిగా వస్తున్నారుగా. వాళ్ళు కూడా వచ్చారు. ఇక దాంతో ఓ పెద్ద తిరునాళ్ళలాగా ఉంది అక్కడ. నా పని అయిపోయిందిగా ఇక తప్పించుకుని వచ్చా" అన్నాడు రవి.

"అబ్బా! సుష్టుగా తిన్నాం ఇక ఒక కునుకు వేయాల్సిందే" వెనక్కి వాలుతూ అన్నారు చంద్రశేఖర్రావు.

"రవి నీ కుటీరం మాకు చూపుతావా లేదా? పిల్లలు బాత్రూమ్‌కు వెళ్ళాల్సివస్తే చెట్ల వెనక్కి వెళ్ళమంటావా? లేక నీ పాలెస్ తలుపులు తీస్తావా?" అంది నీరజ.

"అంతగా వెక్కిరించనక్కరలేదు. ఇదిగో తాళం. వెళ్ళు" అన్నాడు రవి.

పిల్లలు ముగ్గురూ పరిగెత్తారు ఆడుకోవటానికి. అందరూ లేచారు ఇల్లు చూడటానికి. రవి మొహం మీద ఇబ్బంది చూసి అంజలికి వెళ్ళబుద్ది కాలేదు. పిల్లల వెనకాలే తోటలోకి వెళ్ళింది.

అంజలిని ఒకసారి తీసుకొచ్చి ఇల్లు చూపిద్దాం అనుకున్నా కుదరలేదు. కానీ తను వీళ్ళందరితో కలిసి చూడటం నాకిష్టంలేదు. 'హమ్మయ్య' అవతలికి వెళ్ళింది అనుకున్నాడు రవి.

పిల్లలు జామచెట్టు దగ్గర నిల్చుని, కాయలు ఎలా కోయాలా అని ఆలోచిస్తున్నారు.

"అక్కా జాంకాయలు ఎలా కోయాలి?" అడిగింది శ్రావణి.

"చెట్లు ఎక్కడం రాదా? నేను నేర్పించనా?" అంది అంజలి.

"నేను ఫస్ట్" అని వచ్చాడు సాత్విక్.

వాళ్ళ ముగ్గురిని ఒకరి తర్వాత ఒకళ్ళను ఎక్కించి "సరే దిగండి కాయలు పైకి ఉన్నాయి నేను కోస్తాను" అని చెట్టు ఎక్కింది అంజలి.

"నాకు పెద్దది అంటే కాదు నాకే పెద్దది కావాలి తో అని గోలగోలగా అరుస్తున్నారు పిల్లలు.

"మరి నాకేది?" అన్న రవి గొంతు వినబడింది.

"పెద్దవాళ్ళకు నేను కోయను. చిన్నపిల్లలికే" అంది అంజలి.

"సరే మరి నేను కూడా పైకి రానా?"

"ఏం వద్దు" అని ఇంకో నాలుగు కాయలు కోసి కిందకు దిగింది అంజలి.

"చాలా కళలున్నాయి నీకు. చక్కగా పాటలు పాడతావు చెట్లు ఎక్కుతావు. అల్లరి చేస్తావు. నా మీద అలుగుతావు. ఇంకా ఏమేం తెలుసు?" చిలిపిగా అన్నాడు రవి.

(కొనసాగింపు వచ్చేనెలలో)

Post your comments